Programiranje 2

Odsek za Softversko inženjerstvo

Elektrotehnički fakultet Beograd

UVOD

Literatura:

- ✓ Laslo Kraus, *Programski jezik C sa rešenim* zadacima, Akademska misao, 9. izdanje, Beograd, 2014.
- ✓ **Laslo Kraus**, *Rešeni zadaci iz programskog jezika C*, Akademska misao, 4. izdanje, Beograd, 2014.

√...

C

- Viši programski jezik opšte namene
- Počeo da se razvija 1972,
 Dennis Ritchie, Bell Labs
- Cilj razoj višeg programskog jezika za sistemsko programiranje

Prethodnici jezika C

- Algol (apstraktan i opšti)
- CPL (Combined PL), Cambridge, nepregledan, težak za implementaciju
- BCPL (Basic CPL), MIT, za sistemsko programiranje
- B (uprošćenje BCPL-a),
 Ken Thompson, Bell Labs,
 na njemu pisan UNIX za PDP-7
- B i BCPL efikasan interfejs prema HW (bez tipova podataka)

Cilj

Osobine jezika:

- √ jezik <u>nezavisan</u> od računara
- √ komfor <u>višeg programskog jezika</u>
- ✓ zamena za zavisne simboličke mašinske jezike
- √ konciznost i efikasnost
- ⇒ nezavisnost ostvarena uvođenjem tipova podataka

Specifičnosti

- manipulacija sa bitovima
- korišćenje procesorskih registara
- pristup podacima pomoću adrese
- operatori orijentisani ka hardveru

Osobine jezika C

- relativno "nizak jezik"
 sa komforom višeg jezika
 - √ radi sa istom vrstom objekata kao i HW, npr. adrese, brojevi, karakteri
- pogodan za <u>sistemsko</u>
 <u>programiranje</u>, ali opšte namene
 - ✓ UNIX je skoro čitav napisan u C-u
 - √ prevodioci za druge jezike

Osobine jezika C

- omogućava <u>kompaktno</u> strukturirane programe, manje čitljive od Pascal-a
- velika <u>fleksibilnost</u>
- relativno mali jezik, prenosiv
- nije za početnika u programiranju
- standardi: ANSI C X3.159-1989 (C89),
 ISO C99, ISO C11

Struktura C programa

Primer prostog programa

```
// Program ispisuje zbir dva broja.
#include <stdio.h>
int main () {
   int a,b,c;
   printf ("a,b? ");
   scanf ("%d%d", &a, &b);
   c=a+b;
   printf ("a+b=%d\n", c);
}
```

Struktura C programa

- program se sastoji od funkcija, samo main obavezna, bibliotečke funkcije
- sa main počinje izvršavanje
- {...} programski blok = deklaracije + naredbe (oboje opciono)
- definicija promenjivih obavezna

Notacija

C koristi skup znakova koji sadrži:

- velika slova
- mala slova
- cifre
- specijalne znakove
- neke znakovne sekvence koje počinju sa \

Identifikatori

- <u>imena</u> konstanti, promenljivih, tipova podataka, funkcija, labela
- moraju da počinju <u>slovom</u> (obično mala slova za promenljive, a velika za konstante)
- sastoje se od slova (uključujući i _) i cifara
- ne preporučuje se da počinju sa __
 (često ih koriste <u>bibliotečka</u> imena)

Identifikatori

- velika i mala slova se <u>razlikuju</u>
 (a ≠ A)
- dužina proizvoljna
 - ✓ interna imena
 (oblast važenja unutar datoteke)
 63 značajna znaka po Standardu
 - ✓ spoljašnja imena (preko granica datoteka, rukuje i OS) prvih 31 znakova su značajni

Separatori

- razdvajaju leksičke elemente
- razmak, tabulacija, kraj linije, komentar
- terminator naredbe;
- komentar počinje sa /* završava se sa */
- komentar koji se završava u istom redu počinje sa //

Rezervisane reči

 ključne reči - simboli sa utvrđenim značenjem

 ne mogu se koristiti kao identifikatori i u drugom kontekstu od onog koji im je eksplicitno dat

Rezervisane reči

auto break case char const continue default do double else enum extern	float for goto if inline (od C99) int long register restrict (od C99) return short	signed sizeof static struct switch typedef union unsigned void volatile while	_Alignas (od C11) _Alignof (od C11) _Atomic (od C11) _Bool (od C99) _Complex (od C99) _Generic (od C11) _Imaginary (od C99) _Noreturn (od C11) _Static_assert (od C11) _Thread_local (od C11)
--	--	---	---

- Prva specifikacija jezika: K&R C (po knjizi iz 1978. godine)
- Prvi Standard: X3.159-1989 (ANSI C, C89) prihvaćen od International Standards Organization kao ISO:IEC 9899:1990 (C90)
- Drugo izdanje ISO Standarda ISO/IEC 9899:1999 (C99)
- Treće, važeće izdanje ISO Standarda ISO/IEC 9899:2011 (C11)

Tipovi podataka

- apstrakcija i zanemarivanje mašinskog predstavljanja podataka
- tip definiše:
 - √ skup vrednosti
 - ✓ operacije nad njima
- podaci:
 - √ konstante
 - ✓ promenljive

Podela tipova podataka

- <u>skalarni</u> (prosti)
 - √ numerički
 - ✓ pokazivački
 - ✓ nabrajani
- struktuirani (složeni)
 - √ niz
 - √ struktura
 - √ unija

Numerički tipovi

Znakovni

Celobrojni

• Realni

Znakovni tip

- char
 - √ 1 bajt
 - √ <u>kod znaka</u> iz lokalnog skupa znakova
 - √ može da se koristi kao ceo broj u aritmetičkim operacijama
 - √ standard ne definiše da li je označen ili ne (neodređenost se izbegava prefiksom)
- signed char

```
(-128 \div 127)
```

unsigned char

$$(0 \div 255)$$

 postoje u C11 char16_t i char32_t (iz uchar.h) kao i wchar_t (iz wchar.h) čija širina je implementaciono zavisna (kodiranja UTF-16, UTF-32, UNICODE)

Celobrojni tip

- √ short int (short) tipično 16 bita
- ✓ unsigned short int
- ✓ int tipično 16 ili 32 bita
- ✓ unsigned int (unsigned)
- ✓ long int (long) tipično 32 bita
- ✓ unsigned long int
- ✓ long long int (long long) tipično 64 bita
- ✓ unsigned long long int

Celobrojni tip

- int obično jedna mašinska reč
- varijante:
 - √ <u>short</u> dužina nije veća od <u>int</u>
 - ✓ <u>long</u> dužina nije manja od <u>int</u>
 - ✓ <u>unsigned</u> neoznačeni brojevi

Realni tip

- float jednostruka tačnost (32 bita)
 (6-7 značajnih cifara)
- double dvostruka tačnost (64 bita)
 (15-16 značajnih cifara)
- long double višestruka tačnost (najčešće kao double ili više – npr. 96 bita)

Konstante

- celobrojne
- realne
- znakovne
- znakovni nizovi
- simboličke
- nabrajane

Celobrojne konstante

decimalne

- √ cifre 0 ÷ 9
- √ ne smeju počinjati sa 0 (nula)
- ✓ opcioni predznak

oktalne

- √ počinju sa 0
- √ cifre: 0 ÷ 7

heksadecimalne

- √ počinju sa 0x ili 0X
- √ cifre: 0 ÷ 9, a ÷ f (A ÷ F)

Celobrojne konstante

- označeni broj tipa <u>int</u>
 (ili <u>long</u> ako je većeg opsega)
- za <u>0</u> i <u>0X</u> predznak je implicitno određen vodećim bitom
- sufiks <u>u</u> ili <u>U</u> ⇒ <u>unsigned</u>
- sufiks <u>I</u> ili <u>L</u> ⇒ <u>long</u>
- sufiks II ili LL ⇒ long long

Realne konstante

Decimalne

- Format *mEk*
 - ✓ opciono znak
 - √ m celobrojni deo, tačka, decimalni deo može bez cel. ili dec.
 - √ e ili E
 - ✓ označeni eksponent
 - ✓ opciono sufiks
- primer:
 -3.5667E-11L
 1e5
 +123.45F
 .12L

Heksadecimalne

- Format **OX**m**P**k:
 - ✓ celobrojni deo m u heksadecimalnom
 - ✓ eksponent k u decimalnom
 - \checkmark vrednost $m \times 2^k$
 - ✓ mora 0X ili P da bi se razlikovalo od dekadne
- primer:

 0xA0.Cp+2
 0X1P5
 0Xfe.8p0

Realne konstante

 celobrojni deo ili decimalni deo (ali ne oba) može da se izostavi

primer: .325, -34.

 tačka ili eksponent (ali ne oboje) mogu izostati

primer: -4E22, 23.754

- Podrazumeva se double
- sufiks <u>f</u> ili <u>F</u> ⇒ <u>float</u>
- sufiks <u>I</u> ili <u>L</u> ⇒ <u>long double</u>

Znakovne konstante

- broj čija je vrednost jednaka <u>kodu</u> znaka (najčešće ASCII)
- <u>štampajući</u>: 32 ÷ 126
- <u>upravljački</u>: 0 ÷ 31 i 127
- beli znakovi: razmak, FF, LF, CR, HT, VT
- znakovna konstanta okružena apostrofima (npr. 'a', '+')
- tip je nominalno int

Znakovne konstante

Reprezentacija negrafičkih karaktera:

```
'\n' novi red (CR + LF)
```

- '\t' horizontalna tabulacija
- '\v' vertikalna tabulacija
- '\b' pomak unazad
- '\r' CR
- '\a' zvučni signal
- '\f' **FF**
- '\' apostrof
- '\"'
- '\?'
- '\\'
- '\ddd' kod sa najviše tri oktalne cifre
- '\xhh' kod sa najviše dve hexa cifre

Konstante u vidu znakovnih nizova

- stringovi između duplih navodnika, npr. "Ovo je niz znakova"
- prevodilac ubacuje završni znak sa vrednošću 0 (\\0') za prepoznavanje <u>kraja</u>
- "niz znakova" isto što i "niz " "znakova"

Konstante u vidu znakovnih nizova

- razlika između 'A' i "A"
- prazan niz "" prevodi se u '\0'
- izbegavati hexa i oktalno navođenje znakova (zbog portabilnosti i mogućnosti greške)
- ako treba " unutar niza \"

Simboličke konstante

- dodela siboličkog imena sa <u>#define</u>
 - √ jedan red
 - √jedna naredba
 - √jedna konstanta
- ime obično velikim slovima
- primeri
 - √ #define ZVONO '\007'
 - √#define PORUKA "Kraj rada"
 - √ #define PI 3.14159

Nabrajane konstante

- celobrojne <u>simboličke</u> konstante
- vrednosti zadate eksplicitno ili implicitno nabrajanjem identifikatora
- naredba <u>enum</u> (zamenjuje posebne #define za identifikatore konstanti)
- identifikatori moraju biti jedinstveni, ali vrednosti ne moraju

Nabrojane konstante

Dodela vrednosti:

```
    ✓ eksplicitno

            (proizvoljan konstantan izraz tipa int)
            ✓ implicitno
            (za 1 veća od prethodne, počinje od 0)
```

✓enum {NE, DA};

✓enum {ZELENA, CRVENA=5, PLAVA};

✓enum dani {PON=1, UTO, SRE, CET, PET, SUB, NED};

Definisanje promenljivih

- svaka promenljiva mora da se <u>definiše</u> pre korišćenja
- definicijom se određuje <u>osnovni tip</u> i <u>neke osobine</u> promenljive
- osnovni tip može biti:
 - ✓ elementarni skalarni tip
 - √ korisnički definisani (npr. nabrajani tip)

Definisanje promenljivih

- promenljivoj se može dati početna vrednost (izraz koji sadrži konstante i ranije definisane podatke koji imaju vrednost)
- ako se ne inicijalizuje, ima <u>slučajnu</u> <u>početnu vrednost ili vrednost 0</u>
- kvalifikatori ne menjaju tip promenljive
- primer:

```
float eps = 1.0e-8;
enum dani dan1 = UTO;
const int boja = PLAVA - 1;
long dan = 24L*60L*60L*1000L;
```

Definisanje promenljivih

const

- promenljiva se ne menja tokom programa (obavezna <u>inicijalizacija</u>)
- ne može se koristiti tamo gde se eksplicitno zahteva konstanta
- pomaže prevodiocu pri optimizaciji

Definisanje promenljivih

volatile

- promenljiva može da promeni vrednost van kontrole programa
- prevodioc ne sme vršiti optimizaciju
- npr. promenljiva koja predstavlja registar ulaznog uređaja

Definisanje tipova

- naredba <u>typedef</u>
- obično identifikator tipa ima veliko prvo slovo (da se razlikuje od promenljivih)
- navodi se osnovni tip i izvedeni tip

• primer:

```
typedef int Duzina;
typedef unsigned long int Ceo;
typedef enum dani D;
typedef Ceo Racun;
```

• osnovni <u>struktuirani</u> tip

komponente <u>istog tipa</u>
 se identifikuju rednim brojem

 niz ima <u>dimenziju k</u>, ako su mu komponente nizovi sa k-1 dimenzija

- dužina niza u []
- dužina celobrojna konstanta, a može biti i promenljiva ako je niz automatske trajnosti.
- <u>nizovski tipovi</u> se mogu definisati sa <u>typedef</u>
- ako je oznaka tipa <u>1-D</u> niz i ako je ime niza opet <u>1-D</u>, promenljiva će biti <u>2-D</u>
- smeštanje višedimenzionalnih nizova po vrstama!

- mogu se <u>inicijalizovati</u> (vrednosti istog tipa u {} razdvojene zarezima)
- dužina se može <u>izostaviti</u>, ako je inicijalizacija potpuna
- ako ima manje vrednosti od dužine, dodeljuju se samo prvima, ostali nula
- ne sme više vrednosti od dužine

Primeri:

```
float vek[50], mat[100][30]; // fiksna duz.
int vek2[n],mat2[2*n][n-2]; // prom. duz.
int x[5] = \{1, 2, 3, 4, 5\};
int y[]={5, 4, 3, 2, 1};
int z[2][3] = \{ \{5, 10, 15\}, \{3, 6, 9\} \};
int t[2][3]={{5}, {3, 6}};
const char p1[]="End";
const char p2[]={ 'E', 'n', 'd', '\0'};
typedef double Niz[10];
Niz p, q[3];
```

Selekcija komponente:

✓ indeksi (proizvoljni izrazi) idu od <u>0</u> do <u>n-1</u>

✓ nepredvidljive posledice ako je indeks <u>izvan opsega</u>

Dodela na nivou elementa, ne celog niza

Primeri:

```
vek[1] = 155;
vek[i+(j-1)*n] = a+b*c;
mat[i][j] = vek[i+j];
p[7] = q[0][9];
```

Logical

- od C99 postoji tip _Bool sa vrednostima 0 za logičku neistinu i 1 za logičku istinu (može bool, false i true ako se uključi stdbool.h)
- u praksi se često koristi tip int, kao navika iz prethodnih standarda
- ako se proizvoljan numerički podatak koristi na mestu gde se očekuje logički, onda:
 - ✓ 0 predstavlja logičku neistinu
 - √ sve ostalo (osim 0) predstavlja logičku istinu

String

- nizovi znakova promenljive dužine tip char[]
- obavezno se završava sa \0